TOVERI

Lännen suomalaisen työväen lännenkannattaja, ilmestyy Astoriassa, Oregon, joka päivä paitsi sunnuntaina.

TOIMITUSKUNTA:
W. N. REIVO LAURI MOILANEN
ADOLPH SALMI A. B. MAKELA
SULO SYVÄNEN

TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western states. The only Finnish daily in the West. Published daily, except Sunday, at Astoria, Ore., by the Western Workmen's Publishing Society.
ANTTI J. PARTAN, Manager.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the postoffice at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Ilmotushinta 40c palstatuumalta. Kuolemanilmotukset $1.50 kerta ja muistovarsyillä $2.00 kerta. Kihlaus-, syntymä- ja avioliitto-ilmotukset 50c kerta, haluttaautieto- ja nimenmuutto-ilmotukset 25c kerta, naimailmotukset $1.50 kerta, avioero-ilmotukset $1.00 kerta. Seisovat ilmotukset sopimuksen mukaan. Satunnaisista ilmotuksista tulee rahan seurata mukana. Englanninkielestä suomennetaan vapaasti.

TILAUSHINNAT

Yhdysvalloissa ja Canadassa:

Yksi vuosikerta	$4.00	6 kuukautta	$2.25
3 kuukautta	$1.35	1 kuukausi	.50

Suomeen ja muualle ulkomaille:

Yksi vuosikerta	$6.50	6 kuukautta	$3.50

SUBSCRIPTION RATES:
In the United States and Canada

One year	$4.00	Six months	$2.25
Three months	$1.35	One month	.50

Advertising rates in effect July 1, 1912, 40 cents per inch. Special discount is allowed for larger and continuous advertisements.
TOVERI, BOX 99, ASTORIA, ORE.

Huoneusto sijaitsee 10:nnen ja Duane katujen kulmassa. Telefooni: konttori 365, toimitus 832.

Kenen nahoista ne voitot riistettiin?

Swift & Co. lihanpakkauslaitos sai viime vuonna 34,650,000 dollaria voittoa, edellisen vuoden 8,000,000 doll. asemasta. Swift-yhtiö myy nahkoja American Hide & Leather Co:lle, joka on yksi niistä harvoista yhtiöistä, joiden käsissä on nahanvälitysliike Amerikassa.

American Hide & Leather Co. sai viime vuonna 21 prosenttia voittoa koko pääomalleen.

Kolme Milwaukeelaista jalkinetehdaslaitosta saivat viime vuonna 1,069,663 dollaria voittoja edellisen vuoden 302,742 dollarin asemasta.

Nämä numerot johtavat mieliin monta seikkaa. Kengät ovat kalliita, sillä nahat ovat kalliita — kaikki muut paitsi työläisten nahat, joiden kaupaksisaanti alkaa jo taas olla varsin vaikeaa.

Ja luonnollisesti ovat eläimet kalliita, kun kerran nahoista maksetaan niin kallis hinta. Siispä lihankin hinta on noussut.

Kaikkien muitten nahkojen ja tavaroiden hintojen sallitaan nousta, mutta työläisnahat eivät vain kohoa, eikä niiden kohottamisesta saa puhuakaan. Mutta eihän sitte olisikaan totta, että halvinta tavaraa maailmassa on työläisten liha ja veri!

Mutta leipä on kallista!

Trustit lakkohommissa

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., March 18, 1918, as required by section 19 of the Act of Oct. 6th, 1917.)

Trustiporhojen halu suurempien sisääntulojen saamiseksi on voittamaton nykyisin. Kuparitrustikin kuuluu olevan lakkohommissa, tehden jo valmistuksia siksi kun nykyinen myyntisopimus hallituksen kanssa loppuu. Aikeena kuuluu olevan suurempien hintojen "kiristäminen", jos saamme käyttää trustin omaa sanontatapaa lakkolaisista viime kesänä.

New Yorkista ilmotetaan että rahamaailmassa on liikkeellä luotettavia tietoja siitä, että vaikkakin nykyiset kuparinhinnat ovat voimassa vielä kesäkuun alkuun saakka, niin kuparitrustin taholla suunnitellaan jo toimenpiteitä hinnanylennyksen "suosittamiseksi" kun kysymys tulee esille mahdollisesti tonkokuun alkupuolella.

Kas kun osaavat! Kukapa olisi hoksannut sellaista "suosittamiskeinoa". Se on muuten mainio tapa, eikä siitä joudu kiikkiin ja lainrikkojana linnaan, kuten käy lakkolaisille, joilla ei ole muuta palkankorotuksen "suosittajaa" kuin nälkäinen vatsansa, jonka äänivarat eivät riitä kuuluttamaan suosituksiaan omistajaansa etemmäksi.

Tämän yhteydessä sopinee huomata, että kuparitrustin vuosivoitot olivat viime vuonna "ainoastaan" 30,300,000 dollaria, kun se lakko kesti niin kauan. Ei siis ole epäilystäkään, etteikö trusti olisi oikeassa, vaatiessaan lisää kuparihintaa, sillä pitäähän niitä hankkia taas uusia pistimiäkin, jos hyvinkin sattuisi puhkeamaan lakkoja sodan loputtua. Tunnettuahan on, että eivät korporatsionit elä isänmaallisuudella, joten niiden täytyy saada rahaa.

Ei kai ole epäilystä siitä, etteikö terästrustilla, öljytrustilla ja muilla trusteilla joiden sotavoitot lasketaan sadoissa miljoonissa dollareissa, olisi samanlaisia suunnitelmia tuotteittensa hintojen korotuksen "suosittamiseksi".

Mutta kun työväestö menee lakkoon, silloin on toinen ääni kellossa. Sen ei saa vaatia palkankorotusta, jos se mielii säilyä ulkopuolelle vankilan. Tunnettu työväestön vihollinen Joe Cannon, esitti kongressissa lakiesityksen, joka säätää "lakkokiihotuksen" sotatarvetehtaissa sodan ajalla rikokseksi. Ja kun kongressissa oli ainoastaan yksi työväestön edustaja, sosialistinen Meyer London, niin luonnollisesti laki läpäsi. Kolmekymmentä vuotta vankilaa ja kymmenen tuhannen dollarin rahasakkö on se hinta minkä pitää maksaa sen joka puhuu työtoverilleen nyt lakkoonmenosta.

Joe Cannon on ajanut edustettaviensa etuja monella saastaisella tavalla, mutta tämä voittaa kaikki muut. Sellainen laki sitoo työläiset työpaikkaan, ja jos sota jatkuu kyllin kauan, tulee jokainen unio tuhotuksi, jolloin kapitalistit menettelevät siten kuin haluavat.

Tarvitsee vain huomata, että samalla tavalla kuin jokainen rautatievaunu tehtiin postivaunuksi American Railway Union'in käymässä lakkotaistelussa vuonna 1894, samalla tavalla voidaan jokainen teollisuuslaitos ja liikennelaitos selittää "sotateollisuuslaitokseksi" antamalla sille joku tilaus. Niitä on helppo antaa mihin hyvänsä silloin kun kapitalistit tahtovat siten estää työväestön järjestymispyrkimykset. Riistäjät eivät lepää, vaan toimivat, mutta miten on työväestöt laita? Antaako se tulevan syksyn vaaleissakin jälleen äänensä kapitalistisille puolueille, joiden jokainen toimenpide tähtää työläisiä vastaan?

Syy siihenkin on työnteettäjissä

Tämän maan unionistisessa liikkeessä on laajoissa piireissä huomattavissa katkera vastenmielisyys virallista työvoimaa vastaan, kuuluipa se sitte amerikalaissyntyiseen neekerirotuun tai itämalaiseen keltaseen rotuun.

Tavallista on, että sellaista työvoimaa koetetaan unioiten säädöksillä estää pääsemästä työhön. Sellaiset toimenpiteet eivät kuitenkaan tuota toivottuja tuloksia, sillä työnteettäjät tekevät kaikkensa saadakseen halvempaa työvoimaa.

Syy värillisen työvoiman vainoamisessa unionistien taholla ei kuitenkaan ole puhtaasti rotukysymyksessä, kuten laajoissa piireissä luullaan. Neekeri ei ole haluttu työnteettäjien taholta neekerinä, vaan halpapalkkaisena työläisenä, ja ihan samasta syystä vierotaan niitä valkorotuisten työläisten taholla. Rotueroavaisuus on vain keinotekoisesti muutettu siksi verhoksi, jonka varjossa työnteettäjät saavat panna toimeen neekerivainojaan, jotta työläiset pysyisivät erimielisinä keskenään.

Muuan kirjoittaja Crisis-lehdessä pehksuu vakavasti A. F. of Laborin kantaa neekerikysymyksessä ja luettelee pitkän sarjan sellaisia ammattialoja, joihin eivät neekerit voi päästä. Mutta hänkään ei huomaa — mahdollisesti jättää tahallaan huomaamatta — että syy siihen on työnteettäjissä, joiden etujenmukaista on pitää yllä rotuvainoa.

Totta kyllä on, että unionistisessa liikkeessä on sellaisia aineksia, jotka eivät suvaitse neekereitä ja jotka ovat sillä kannalla paikan rotueroavaisuuden takia. Mutta niidenkin kanta on seurauksena siitä kasvatuksesta jonka he ovat saaneet, ja siitä neekerivastaisesta agitatsionista, jota työnteettäjät pitävät yllä, saadakseen neekereistä halpaa työvoimaa.

Ellei yleisesti olisi olemassa enemmän työvoimaa tarjolla kuin sille on kysyntää, niin työläisillä ei olisi mitään syytä kilpailla keskenään työpaikkojen saannista. Sellaisessa tilanteessa haihtuisivat rotuennakkoluulot pian pois. Mutta kun työvoimaa on liiaksi ja työnteettäjät siten saavat tilaisuuden hankkia alemmalla elintasolla olevia neekereitä taistelemaan vaativaisempia valkorotuisia työläisiä vastaan, ja kun unionistisen liikkeen taholta ei tehdä juuri mitään näiden syiden poistamiseksi, niin luonnollistahan on, että valkorotuiset halveksivat, karttavat ja vainoovat neekereitä, varsinkin kun siitä ei ole mitään seurauksia vaikka joskus vetääkin neekerin puunoksaan tai polttaa roviolla. Sivistyneessä yhteiskunnassa, näet, kun eletään!

Länsirannikon työväestöllä ei ole niinkään suurta vastenmielisyyttä neekerityövoimaa, kuin sillä on aasialaista vastaan. Mutta aivan samat syyt jotka muualla panevat työväestön taistelemaan neekereitä vastaan, ajavat sen täällä liikkeelle aasialaisia vastaan. Täällä käytetään aasialaisia polkemaan valkorotuisten palkkoja. Varsinkin länsi-Canadassa on työväestö jo vuosikausia taistellut aasialaisen työvoiman maastasulkemiseksi. Ja Yhdysvaltain puolella synnytti sama kysymys vuosia sitte aivan yhtä kireät suhteet. Kiinalaisia teurastettiin paikoin kuin karjaa, ilman että teurastajilla olisi siitä ollut sanottavia seurauksia.

Sanottakoon mitä hyvänsä, niin tosiseikka on ja sellaisena pysyy, että aasialaista työvoimaa käytetään täällä polkemaan muitten palkkoja. Ja niin kauan kuin siten tapahtuu, tullaan täällä taistelemaan sen maastasulkemiseksi, kaikista teorioista huolimatta. Nälkäinen työväestö ei näet aina etsi kysymyksien teoreettisia perusteita, vaan käy toimeen siten kuin luulee parhaiten löytävänsä avun, vaikkapa olisi väärässäkin. British Columbiassa on juuri esitetty lakiesitys, joka tähtää aasialaisen työvoiman maastasulkemiseen, kieltämällä pitämästä erikoisvaarana laisessa työssä muita kuin englanninkielen taitoisia.

Syy kaikkiin rotuvainoihin ja työläisten välisiin taisteluihin, mikäli ne ovat perustuvinaan rotueroavaisuuksille, on työnteettäjien voitonhimossa joka panee ne koettamaan saada työvoimaa mahdollisimman halvalla.

MAILMANKATSOMUKSIA

RANGAISTUS AHNEUDESTA.

Mainio italialainen viulunsoittaja Niccolo Paganini (1784—1840) oli myös tunnettu ahneudestaan. Eräällä matkalla Ranskassa särkyi jokin kohta hänen vaunuistaan, niin että hänen täytyi pysähtyä keskelle maantietä. Lähitienoilla asuva rikas maanomistaja, eräs kreivi de Bouzin, lähti heti asiasta tiedon saatuaan tapahtumapaikalle ja kohteliaasti kutsui kuuluisan taiteilijan kartanoonsa siksi aikaa, kun vaunuja korjattiin. Iltasella tuli sinne vieraiksi lähitienoon tilanomistajia, kuulun taiteilijan maineen houkuttelemina. Seuran myrskyisistä kehotuksista, etenkin läsnäolevain naisten hartaista pyynnöistä, Paganini kauan esteltyään, vihdoin suostui soittamaan pari kappaletta.

Kun vaunu seuraavana aamuna oli taas lähtövalmiina, ja taiteilija oli sanomassa jäähyväisensä vieraanvaraiselle isännälle, muisti hän äkkiä, että hänen oli saatava soitostaan palkaksi 1,000 frangia. Tuo summa suoritettiin hänelle viipymättä, mutta samalla esitettiin hänelle seuraava vastalasku: huoneesta 250 fr., illallisesta 150 fr., aamiaisesta 100 fr., palveluksesta 50 fr., valosta 50 fr., saippuasta 50 fr., vaunujen korjauksesta 350 fr. eli yhteensä 1,000 fr., joka summa Paganinin oli suoritettava. Rahat jakeli kreivi palvelijoilleen, taiteilijan nähden.

— — —

VIISAUDEN YTIMET.

Muhamettilaisen käsityksen mukaan on kaikki, mitä ei koraanissa löydy, joko vahingollista tahi tarpeetonta. Samaten on tosijuutalaisten velvollisuus hylätä kaikki, mitä ei ole talmudissa. Kristityillä on myös sangen yleisenä sama käsitys raamatusta, että se on ainoa tarpeellinen kirja. Valistuneemmat siitä kuitenkin ovat aina hieman tinkineet. Niinpä myönsi paavi Clemens XIV, että mailman kaikki kirjat saattaisi haitatta supistaa 600 nidokseen. Vielä muutamia vuosikymmeniä ennen häntä oli oppinut piispa Huet arvellut, että kaiken inhimillisen viisauden helposti saisi mahtumaan ykdeksään tai kymmeneen rehtikokoiseen nidokseen.

Eräs intialainen filosoofi, joka oli kirjottanut 50 nidoksisen filosoofisen teoksen, supisti sen sisällön kuuteenkymmeneen yleiseen elämänohjeeseen, kunnes hän vihdoin mielestään sai koko oppinsa sovitetuksi neljään lauselmaan. Aivan samoin ajattelivat muutamat persialaiset oppineet, joiden tehtäväksi kuningas oli antanut tutkia tuhannen kamelinkuormaa käsittävän kirjaston ja selostaa sen sisällyksen hänelle. He sanoivat koko tuon suuren kirjaston viisauden voitavan sisällyttää seuraaviin neljään ydinlauseeseen: 1. Kuningasten tulee menetellä oikeudenmukaisesti. 2. Kansojen tulee olla nöyriä ja kuuliaisia. 3. Syötävä on ainoastaan nälän sammuttamiseksi. 4. Naisten tulee luoda silmänsä maahan ja, missä tapa sen vaatii, käydä kasvot peitettynä.

— — —

"KOMITEA-PAHOLAINEN."

Ruotsalainen humoristi "Sigurd" aikoinaan keksi ennestään tunnettujen monilukuisten ruotsalaisten paholaisten lisäksi yhden aivan uuden, nim. "armollisen kuninkaallisen komitea-perkeleen". Samanlaatuisen olion väittävät jotkut amerikkalaiset kongressimiehet asustavan täälläkin meidän kansanvaltaisessa tasavallassamme.

Nyt viimeksi on kongressiedustaja T. Fuller ollut löytävinään eräänlaisen "vakinaisen kongressikomitea-paholaisen". Hän näkee sen ruumistuneena texasilaisen edustajan Martin Diesin henkilössä. Tuo Dies on vakinaisen "Rautatie- ja kanavakomitean" esimies. Viimeisten kolmen vuoden ajalla ei tämä komitea ole pitänyt ainoatakaan kokousta — eikä sen ole tarvinnut pitää, sillä kaikki sen tehtävät ovat aikoja sitten siirtyneet "Valtioitten väliselle kaupakomissioonille". Kuitenkin on Dies nimittänyt tuon ainoastaan paperilla olevan komiteansa sihteeriksi oman rakkaan valmonsa ja yleisistä varoista maksattanut hänelle siitä "toimesta" — oikeammin, toimettomuudesta — palkkaa $1,500 vuodessa. Sama muija palvelee sitäpaitsi Diesin yksityissihteerinä kongressissa, saaden siitä $2,000 vuosipalkkaa valtiolta.

Tämä Martin Dies on vuosikausia käyttänyt jokaista mahdollista tilaisuutta hyökätäkseen sosialistien kimppuun. Viime vuonnakin sama herra kongressissa laverteli, kuinka "sosialistisen turmeluksen ja sosialistien siveettömyyden löyhkä kohoaa taivaaseen asti".

— — —

SANOMALEHTIMIESTEN YLPEILY

sen kuuluisan paperikorinsa päältä on tullut sananparreksi. Mutta sattuu sekin joskus väärälle vuorolle.

Tunnettu amerikkalainen kirjailija George Ade kerran nuorena ollessaan kävi erään tuttavansa teatterinjohtajan luona. Tämä pyysi hänen ohimennessään viemään muutaman sanomalehden toimistoon näytelmäkappaleen käsikirjotuksen, jota toimittaja oli tarjonnut teatteriin. Samalle toimittajalle oli Ade silloin tällöin turhaan tarjonnut omia pikku kyhäelmiään julkastavaksi.

"Minulla olisi tässä muuan käsikirjotus," sanoi Ade toimittajalle.

"Heittäkää se tuonne paperikoriin!" tiuskasi toimittaja. "Minulla ei itselläni ole aikaa sitä sinne nakata."

Ade pisti oitis käsikirjotuksen paperikoriin ja ryhtyi sitte selittämään, millä asialla hän oli:

"Teatterinjohtaja N. pyysi minut tuomaan teille takasin tarjoamanne 'Tuhlaajapojan' käsikirjotuksen. Se on nyt paperikorissanne. Johtaja N käski sanoa, että siitä ei ole näytämölle, vaan hän kehotti teitä antamaan sen jollekin hautaantoimittajalle, lausuttavaksi hautajaistilaisuuksissa."

Kohteliaasti kumarrellen jätti Ade nolostuneen toimittajan omiin mietteisiinsä.

— — —

SUOMEN PUNAKAARTISSA

kertoo eräs Tukholmasta tullut sähkösanoma olevan paljo Amerikasta palannelta, joka kaiketi on todenmukaisempaa kuin useimmat muut Tukholman kautta tullet tiedot. Vähemmän uskottavalta sitävastoin tuntuu se uutinen, että "punakaartien ylipäällikkönä on eräs Wesley-niminen mies, joka vuosia takaperin isänsä kanssa pakeni Suomesta Amerikaan, välttääkseen vankeutta kapinallisen kirjallisuuden levittämisestä". Aikaisemmin ilmotettiin saman Wesleyn olleen vain Joensuun punakaartin päällikkönä. Emme olisi uskoneet hänen niin yhtäkkiä kohonneen maan kaikkien punakaartien ylipäälliköksi. Olisi luullut niin vastuunalaiseen toimeen olevan luotettavampiakin ja kokeneempia miehiä.

Yhtenä punakaartin päällikkönä mainitaan olevan Lehtimäki, jonka myös sanotaan oleskelleen Amerikassa "useita vuosia". Tällä tietenkin tarkotetaan kirjailijana tunnettua Konrad Lehtimäkeä, joka todella on käynyt Amerikassa, vaikka hän täällä viipyi vain muutamia kuukausia.

— — —

RIITTÄMÄTÖN TODISTUS.

Eräässä tiukassa kieltolakivaltiossa oli muuan iikka syytteessä luvattomasta viinan myynnistä. Tarkastettaessa häneltä löydettiin puoli pulloa viinaa. Kun muuta todistetta ei ollut, jätti tuomari asian semmoisenaan lautakunnan ratkastavaksi. Hetken aikaa neuvoteltuaan lautakunta palasi ja esimies sanoi:

"Korkea oikeus, mistä me tiedämme, että siinä pullossa oli viinaa? Lautakunta haluaa pullon tutkittavakseen."

Pullo annettiin hänelle, ja kohta palasi lautakunta.

"Oletteko pässeet yksimielisyyteen?" kysyi tuomari.

"Olemme," vastasi esimies. "Me olemme havainneet vastaajan syyttömäksi," ja tyhjää pulloa näyttäen lisäsi: "Siinä ei ollut riittämään asti todistusta, että koko lautakunta olisi päässyt varmuuteen."

— — —

Mailman suurin perheasuntola

on äskettäin valmistunut New Yorkissa Madison avenuen varrella. Se peittää täydelleen kaksi kaupunginkorttelia. Rakennuksessa on 1,536 asuinhuonetta, jaettuina 108:aan vuokrahuoneustoon. Ne eivät siis ole mitään köyhien asuntoja, koska niihin keskimäärin kuuluu toistakymmentä huonetta. Vuokrat näistä huoneustoista vaihtelevat $7,000 ja $17,000 välillä vuodessa. Tuo suuremmoinen rakennus on maksanut 8 milj. dollaria, maan hintaa lukuunottamatta.

— — —

Paha niin, paha näin.

Wisconsinin teollisuuskomissioni oli myöntänyt eräälle leskelle maksettavaksi korvausta miehensä tapaturmaisen kuoleman johdosta. Rahojen suorittamisessa lienee kuitenkin ollut monenlaisia muodollisuuksia täytettävänä, koska komissiooni näinä päivinä on leskeltä saanut kirjeen, jossa m. m. sanotaan: "Minulla näyttää näiden rahojen saamisessa olevan niin monta mutkaa, että toisinaan melkein jo toivoisin saavani mieheni takasin."

— — —

"Valta on vain välikappale — tarkotusperänä on taloudellinen etu." — Karl Marx.

Työn jättiläinen herää

On ilahuttavaa ja mielenkiintoista seurata työnjättiläisen heräämistä. Sen heräämisliikkeet antavat uutta intoa ja elämänhalua väsyneemmällekin raatajalle. Ja juuri sen että työnjättiläinen heräisi oikein perinpohjin, pitäisi olla jokaisen raatajan hartain toivo ja pyrkimys, sillä se on työläiselle todellinen ilosanoma; se on valonvälkettä toimeässä, sillä ainoastaan sitä tietä työläiset voivat vapauttaa itsensä voittojärjestelmän kahleista ja saavuttaa ihmisarvon.

Kauan onkin työnjättiläinen nukkunut, nukkunut sikeästi, nukkunut vuosisatoja, joten herääminen ei ole suinkaan liian aikaista. Perinpohjainen herääminen ei ole vielä huomattavissa, vaan osittainen, mutta osittainenkin herääminen työväenluokan kärsimyksiä tuntevalle henkilölle on siksi suuressa merkityksestä, ettei sellaisia liikkeitä malta olla iloita tervehtimättä ja merkille panematta. Vaikka herääminen on vasta osittaista, niin niissä liikkeissä on kuitenkin huomattavissa se mahtava voima, mikä työnjättiläisessä piilee. Se on sellainen voima, joka järkyttää yhteiskunnan perustuksia, työntää kruunupäät istuimiltaan ja pakottaa valtapylväät horjumaan.

Erikoisempata huomiota tällä kertaa herättävät Venäjän ja Suomen proletariaatin taistelut ja saavutukset. Näissä maissa on vallankumousliike viime aikoina kulkenut etulinjassa, kulkenut pitkin askelin ja selvänäköisesti viitottaen tietä, jota kelpaa seurata minkä maan työväenluokan hyvänsä. Venäjällä ja Suomessa on työnjättiläinen heräämässä kiitettävän hyvin. Sen liikkeet eivät ole pelkkää vaistomaista liikuntaa, varsinkaan Suomessa, vaan tietoista toimintaa ja valtaan pyrkimistä, juuri sellaista, jota sen tulisi olla kaikissa maissa. Venäjän ja Suomen köyhälistöt ovat suorittaneet sankarillisen työn, sellaisen työn jota kaikkien maiden valistunut työväestö suurella jännityksellä seuraa; työn jota muiden maiden köyhälistö ei vielä ole tehnyt, mutta jota samanlaista tehtävää valmistaudutaan kaikissa maissa tekemään.

Eikä siinä kaikki, että Venäjän ja Suomen tapahtumia seurataan jännityksellä työväen piireissä, mutta niitä seurataan myöskin porvariston taholta, ehkä vielä suuremmalla jännityksellä kuin työväestö seuraakaan. Kumpasenkin, sekä vallassaolevan luokan että työväenluokan taholta on syvää jännityksellä seurata Venäjän ja Suomen vallankumoustapahtumia, sillä ne koskevat kumpastakin luokkaa hyvin läheltä.

Sellaiset viestit mitä näistä kahdesta vallankumousmaasta on mailmalle lähetetty, vaikka väärennettynäkin, eivät ole porvaristolle mitään hauskoja uutisia, vaan ne ovat pikemmin heidän luokkansa kuolemansanomia, ja siksi porvaristo niitä kauhulla katselee. Työväestölle ne merkitsevät päinvastoin iloa ja elämää ja siksi työväestön taholta sellaisia tapahtumia suurella mielenkiinnolla seurataan.

Porvaristo tietää vallan hyvin, että Venäjän ja Suomen työväennousu ei ole vaikuttamatta heidän valtansa kukistumiseen, ja siksipä porvaristo onkin oikein kansainvälisesti (jos uutisissa on perää) rientänyt asevoimalla Suomen työläisten valtaa kukistamaan ja porvareita jälleen valtaan auttamaan. Jos Venäjän ja Suomen proletariaatin ei tarvitseisi taistella ulkonaisia vihollisia vastaan, niin luultavasti ne oman maansa lahtarien kanssa tulisivat hyvin toimeen, sitä voi olettaa ainakin Suomen työväestöstä.

Vaikka Venäjällä ja Suomessa porvaristo vielä nousisikin valtaan, niin se vallassaolo ei tule olemaan pitkäaikainen, se kukistetaan jälleen. Työväestö ei lakkaa kapinoimasta, se ei voi lakata; porvarien vallassaolo pakottaa sen kapinoimaan siksi kunnes se on täydellisesti kukistanut porvarien vallan ja ottanut hallitusohjakset omiin käsiinsä.

Elämme yhteiskunnallisten ja valtiollisten muutosten aikakautta ja tulemme näkemään kansojen elämässä suuria muutoksia. Kannattaako olla mukana osaltansa auttamassa sitä taistelua, josta riippuu kansojen kohtalo ja joka tänään on jo siksi voimakas, että sen liikkeistä porvarillisen yhteiskunnan perustukset vapisevat? — A. P.

Miksi uniot allekirjottavat palkkasopimuksia

Niinkutsutut radikaalit ja osa sosialistejakin on oppinut katselemaan palkkasopimuksia kaiken pahan alkujuurena. Sietää siis tätä asiaa tarkistaa, sillä eivät ole aina asiat niinkuin on "kirkossa sanottu."

Palkkasopimus unionistelle on yhtä välttämätön unionistiselle liikkeelle kuin valtiollinen ohjelma poliittiselle puolueelle. Pois siis se harhaluulo, että työnteettäjät ovat niitä, jotka vain vaativat unionistit tekemään sopimuksia. Eivät ne tee mitään sopimuksia ennekuin ne on siihen voitu pakottaa ja se vaatii jo voimaa, jotta ei kaikilla niinkutsutuilla unioilla ole. Eräät "uniot" peittävät heikkouttaan uskottamalla, että ne edustavat muka jotain uutta menettelytapaa, kun eivät voi pakottaa vihollistaan mihinkään neuvotteluihin eikä sitoumuksiin. Eikä tässä olisi mitään pahaa, jos he eivät tahtoisi tällä peittää omaa heikkouttaan. Kaikki uniot ovat kulkeneet saman kehitysasteen läpi ja kokemusten kova koulu vasta opetti niille, että on rakennettava voimakas järjestö ja suoranaisen voiman tai lakon kautta pakotettava työnteettäjä myöntymään vaatimuksiin ja vahvistamaan ne molemminpuolisella sopimuksen allekirjotuksella. Siinä koko työsopimus, josta tietämättömyydessä niin paljon mölyä pidetään. Jos tämä todistaisi heikkoutta, niin miksi ei hävityssä lakossa koskaan allekirjoteta työsopimusta? Siksi, että työnteettäjää ei ole voitu pakottaa minkäänlaisiin sitoumuksiin. Melkein kaikki järjestöt alkuaikoina ovat olleet pakotettuja voitetunkin työlakon jälkeen tyytymään työnteettäjän lupauksiin. Siis katsomme mitä siitä on ollut seurauksena.

Lakon jälkeen toiminta lamaantuu, aletaan tuumia, että mitäpä siellä kokouksessa nyt tekee. Saimmehan me ne voitot. Vaan työnteettäjän vaino ja kieräily eivät lakkaa. Päinvastoin se häviön jälkeen tulee kahta valppaammaksi. Union johtomiehiä alotaan vainota ja pian on työnteettäjä päässyt, ei ainoastaan johtomiehistä, vaan kaikista edistysmielisistä union jäsenistä eroon. Lakkoa, vaikka olisi voitettukin taistelussa, ei voida jokaisen pikkuseikan takia saada uudistettua. Sitäpaitsi kaikkia ei vainota, kaikkia ei työstä eroteta; päinvastoin, toisia aletaan kohdella paremmin: autamalla parempia työpaikkoja, parempaa palkkaa, y. m. Ei siis ole enään niin helppo saada aikaan yksimielisyyttä kuin oli taistelun aikana. Uusia työläisiä otetaan työhön ja kun ei ole mitään kirjotettua sopimusta, niin työ-aika, -tapa ja -palkat alkavat hiljalleen luisua alaspäin. Tyytymättömyys ja sekasorto lisääntyvät ja järjestö on auttamattomassa sekasorrossa ja työnteettäjä on onnistunut vainoamaan ulos kykenevimmät ja innostuneimmat. Jos joku uusi tulokas sattuu olemaan tyytymätön oloihin, niin työnteettäjän valpas silmä sen pian huomaa ja seuraavana päivänä kävelee hän kämpältä pois (mahdollisesti laulellen vallankumouksellista hymniään). Aika joukkotaistelulle voi olla kaikinpuolin epäedullinen ja siis asioiden täytyy antaa mennä menoaan — päin mäntyä. Että näin on käynyt ei muutamilla työmailla, vaan sadoilla, siitä kertomalla voisin täyttää yhden Toverin, vaan ei kai tässä todisteita tarvita eikä vaadita, sillä niin jokapäiväisiä ovat yhtämittaiset tapahtumat.

Noiden epäkohtien välttämiseen on taloudellisella alalla vain yksi tie: pakottaa työnantaja allekirjottamaan työsopimus, jossa määritellään työtunnit, -palkat ja -suhteet. Silloin voidaan määritellä pienimmätkin seikat, eivätkä ne siis jää sattuman varaan. Silloin kun uusi tulokaskin tulee työmaalle ja kuulee, että se on union työmaa tuntee hän itsensä ihmiseksi, ottaa selvää työtunneista, -palkoista, ja niin ei työnteettäjän olekaan niin helppo saada uusia työtunteja eikä alennettuja palkkoja käytäntöön, eikä työnteettäjä voi niin mielivaltaisesti työstä erottaa. Tietenkin sitäkin tapahtuu siellä ja täällä, vaan ei niin mielivaltaisesti; tuhansia työstä erotettuja on jokainen suuri unio pannut takaisin työhön, vielä pakottaen työnteettäjän maksamaan menetetystä työajasta korvausta. Mikäs paremmin turvaisi, innostaisi ja terästäisi toimintaan? Silloin voidaan saavutetut voitot säilyttää ja luota voimia uusiin ponnistuksiin, uusiin otteluihin siksi kunnes kaikki palkkatyöläiset on järjestetty ja saatu tuntemaan oma luokka-asemansa. Silloin ei tarvitse enää työsopimuksia, sillä silloin meillä on voimaa ja valtaa, emmekä salli riistäjiä.

Ensikerralla siitä miksi eivät työsopimukset lopu yhtä aikaa.

Emil Hendrickson.

Kansankirjeitä

WASHINGTON

SEATTLE.

Toverin kirjakauppa ja uutistoimisto Seattlessa, 116 4th Ave. So., telefooni: Main 4367. Saatavana kaikkea puoluekirjallisuutta y. m. tarpeita. Myy pilettejä Suomeen ja päinvastoin parhaimmille linjoille; välittää rahalähetyksiä ja talletuksia j. n. e. — Jokainen puoluetoveri tehköön yllämainitut asioimisensa omassa liikkeessään.

SEATTLEN JA JUANITAN SUOMALAISILLE.

Länsipiirin organiseeraajan, Toveri A. Hautamäen puhumatilaisuudet Seattlessa ja Juanitassa ovat sikäläisten toverien tahdosta muutetut siten, että hän puhuu Seattlessa 21, 22 ja 23 päivinä ja Juanitassa 24 pnä.

Niitä jotka ovat aikaisemmin ottaneet huomionsa Hautamäen puhumatilaisuudet yllämainituilla paikoilla siten kuin ne olivat ilmotetut, pyydetään ottamaan tämä huomioonsa.— Länsipiirin sihteeri.

Osaston kokouksessa t. k. 14 p:nä keskusteltiin ja päätettiin seuraavista asioista: Kirjeessä eräältä Aberdeenin toverilta haluttiin tietoja muutamasta Kalle Pelto nimisestä miehestä. Hän on ollut kirjallisuusasiassa Aberdeenin osastossa ja asiat kuulemma ovat jääneet vähän epäselviksi. Ei tunnettu täällä miestä, sen nimistä. — Tov. Ivana teki selvää täällä pidetystä Washingtonin valtion sos. puolueen konventionista. — Osaston kokoukset päätettiin yhä edelleenkin pitää joka torstaina.

A. Hautamäki puhuu Seattlessa 21, 22 ja 23 päivinä. Päätettiin pitää suuri kansankokous 21 p. Hautamäen puhetilaisuuden yhteydessä jossa tullaan selostamaan Suomen nykyistä tilannetta, sekä hyväksytään ponnet lähetettäväksi Yhdysvaltain hallitukselle. Tulkaa silloin kaikki mukaan, joilla suinkin on mahdollisuutta, sillä nyt, jos koskaan, on toiminnan aika. Enin osa tämän maan väestöstä ammentaa tietonsa porvarilehdistä, nähden, että Suomi on tehnyt Saksan kanssa semmosen ja semmosen sopimuksen. Meidän täytyy tehdä tiettäväksi tosiasiat Amerikan kansalle, että se on ollut Suomen porvaristo, joka on myynyt maansa Saksan junkkereille, eikä Suomen varsinainen kansa, työväenluokka. Siis, tulkaa mukaan kaikki, joille työväen asia on mistään merkityksestä.

Päätettiin pitää vappu-juhla 5 p. toukok., joka juhla tulee olemaan samalla Karl Marx'in satavuotismuistojuhla. Päätettiin ottaa selvää saadaanko puistoa vuokrata siksi päiväksi ja jos ei, niin pidämme sitten juhlan haalimme sisällä. Asia jäi komitealle.